

УМНИЯТЪ ЗЛАТАНЧО

Умень момъкъ бѣше Златанчо, много умень. И какъ нѣма да е умень, като и въ буквара пишеше: „У, у... Умень момъкъ е Златанчо.“ Само да го видите, когато разтвори книга, какъ надува бузи, какъ смръщва вежди и какъ пухти като мѣхъ! Сжщински ученъ човѣкъ. И какъ бързо чете! Веднажъ рекоха съ баба си да се надпреварятъ. И какво мислите, че стана? Дорде баба му разпали огъня и свари гърнето съ боба, Златанчо прочете цѣлия редъ отъ буквара си: баба вари бобъ.

— Е, бабо, какво ще кажешъ, бива ли ме?

— Охъ, на баба умника! Че ти ако четешъ тъй бързо, докле прочетешъ буквара, брада ще пустнешъ.

И не само да чете знаеше Златанчо, а и отъ всичко друго разбираше. Когато презъ пролѣтѣта крушата въ двора на Златанови цвѣнна съ толкова много цвѣтове, че отъ бѣлитъ звънчета не се виж-

даха листа, Златанчо я погледна, помисли, помисли, па рече:

— Помнете ми думата! Колкото цвѣтове има тая круша, ако не я попари слана или не я очука градъ, или нѣщо друго да ѝ се случи, богатъ плодъ ще роди!

И както каза Златанчо, тъй и стана. Крушата висна отъ плодъ. Галѣ, галѣ слънцето плодетѣ съ огнената си ржка и най-сетне тѣ узрѣха, налѣха се като пити съ медъ. Рипна тогава Златанчо, напълни си една кошница и тръгна за пазара да я продаде. Голѣмъ пазаръ имаше тоя день въ града, и Златанчо подскачаше отъ радостъ, че хубави пари ще събере.

Но не бѣше стигналъ и до срѣдата на пѣтя съ тежката кошница, изведнажъ Златанчо се сѣти, че си е забравилъ шапката.

— А, — рече си той, — така не може! Нова шапка имамъ, а да ида на пазара безъ нея, не става. Всички ще ме помислятъ за кой знае какъвъ. Трѣбва да се върна и да си